

Klubbmästerskapet skänkte kårar och stänkte tårar

– Här kan vi verkligen snacka om en utomordentligt underhållande tävling; KM är en upphetsande sevärdhet av rang som vilar på passion för sporten, kamratskap mellan inbitna föreningsstollar, glödhet rivalitet, överlägsen överskattning samt måttlösa doser av ocensurerade totalsågningar. Men det som ändå har satt kraftigast avtryck är med största sannolikhet det omtalade gummit.

När ELTK:s klubbmästerskap avslutades för snart en månad sedan hade åskådarna och lirarna fått uppleva allt – ifrån spräckta racketar och skälvande gummiarmar till lycka och champagnejubel. Detta bibliotek av olika lynnen förenat med publikvänligt tennisspel på olika nivåer gjorde turneringen till en idrottslig höjdpunkt.

Tugget började gå direkt efter att lottningen hade offentliggjorts. Samtliga medverkanden ville diskutera sina motståndare över en kaffe. Jasmin och några av klubbens fåtöljexperter levererade råd och åsikter; många blev sågade och imaginärt avrättade. Bara en liten klick blev satt på piedestal.

Alla preparerade sig på olika sätt. Tony Reinvalds sprang dagligen några fler mil än hans normala dos, dottern hans nyttjade löpbandet intensivt, Thomas Rousseau övade svingar mot sitt kylskåp, Leo Hiselius tränade koordination i syfte att kunna hålla lemmar och ben i schack, Tomas Schöldsten kvartade i bingen istället för att jogga, Molly Hidesäther-Bredell började blogga, Håkan Johansson intog icke-dopingklassat näringspulver och en stor skara deltog i släktfejden för att finna touchen.

I slutändan hade vi som väntat fått se en blandad kompott av det mesta: bittra tårar, knutna nävar, hängande huvuden, gummi i kvadrat, handsvett och en liten nätt hög av knäckta och repade racketar.

Konsten att använda huvudet mer än racket

Jovisst, deltagarna i KM lät i hög utsträckning racketarna beskriva känslolägena. Det har nämligen blivit en fluga och närmast en vedertagen reaktion att slunga dem i backen och därmed sabba ramen när det går dåligt. Sammantaget var det som om John McEnroes slogan ”let the racket do the talking” förverkligades nere i Enskedes racketlokal. Lite tragikomiskt får man väl lov att säga.

Huruvida McEnroe hade rätt eller fel med detta uttalande tvistar de lärde om. För hans egen del fungerade det väl, men knappast för någon annan. Han besatt den unika beskaftenheten att använda sin ilska på ett vinnande sätt, även om den kostade ett par racketar. Men på andra sidan är några kvaddade spadar bara peanuts för en världsstjärna.

Kära tennisutövare! Släpp inte fattningen om greppet, bete er inte som Johnny Boy på banan. Det är vårdslöst och dyrt. Summa summarum: det är lätt att i dåliga tider misshandla och klaga på sin egen spade, och i goda tider älska den. Denna inställning borde förintas. Människor vinner och förlorar, inte racketar.

Istället för att ta till babygnäll och krossa sitt eget material bör man prompt glömma bort varje spelad poäng – oavsett om den är kass eller gudomlig – och koncentrera på det rådande ögonblicket. Det är här och nu som gäller, ingenting annat. Mer Dalai Lama-tennis åt folket! Men detta sker ej över en natt. Tråkigt nog.

KM:s vinnare och förlorare

Samtliga resultat finns under fliken ”Lottningen till KM 2010”.

FS och PS

Hur gick det i de olika klasserna då? I flicksingeln plockade krigerskan **Lisa Zaar** hem första platsen efter att bara ha förlorat tre game under tävlingens lopp. Vad månede det bli av henne?

Hennes brorsa Emil ”Tsaren” Zaar lirade imponerande tennis i pojkarnas motsvarande klass, men blev i finalen offer för **Gustav ”Gurkan” Blomqvist**. De sista gamen bestod av ett FÖRBANNAT bollande fram och tillbaka med en säkerhet som de aldrig hade klarat på träning. Varför? Svaret stavas extrem koncentration som enbart framkommer under viktiga styrkemätningar.

DS A och DS B

Ida Reinvalds knäckte sina motståndare på löpande band i damsingeln där hon bland annat vann övertygande mot både Malin Lööf (semifinal) och Radha Maini (final). Starkt! I den inledande omgången ställdes Ida mot träningspartnern och tillika väninnan Molly Hidesäter-Bredell. Helt smärtfri blev inte uppgörelsen. Första set var mäkta tight där fysik och mental prestanda sattes på prov. Efter en 7-5-seger i första set till Ida nalkades självförtroende och till följd av detta vann hon andra set enkelt.

Frågan är dock om en utomstående betraktare hajade att det var en tennismatch som tjejerna utkämpade. För den tennisintresserade såg nog snarare de två kombattanterna ut som ett par mannekänger på en modeshow. Miss Reinvalds anlände i en kycklinggul kjol med megadesignade attribut i form av uppklippta tygstycken vilka livfullt fladdrade omkring i takt med hennes kroppsrörelser och som därmed bidrog till en brasiliansk sambalook. Överkroppen bekläddes av ett stramt och närmast figursytt mjölkvitt linne som stilenligt kontrasterade mot kortkortet. Miss Hidesäter-Bredell äntrade arenan med ett lömskt leende. Hon, å sin sida, var iklädd en cerise festliknande klänning vilken liknade en söt godisbit till sommaren. Någon catwalk blev det icke, men sidsteg och ett pangande spel från baslinjen fick man i alla fall se.

I damernas B-klass stod slutligen **Karen Sörensen** som etta. Fyra deltagare var med i denna grupp och det bjöds på trevligt spel där man tydligt kunde se en utveckling. Nästa år väntar A-klassen! Eller både och.

HS A och HS B

Startfältet bekläddes av fler namn än vanligt i herrarnas A-klass. Och tuffa matcher skulle det bli. Undertecknad (**William Ekelöf**) drog emellertid det längsta strået detta år. Finalen mot Michael Appelgren blev en rysare på alla vis, redan innan kampen hade börjat. Det kändes som om en titelmatch i boxning väntade under uppvärmningen, lite tystare dock. Spelet svängde kors och tvärs. Till sist lurade ett super-tiebreak runt hörnet där Appelgren betvingades. Klubbmästerskapet visade faktiskt att ELTK:s herrlag dominerar i klubben. I semifinalerna ställdes nämligen A-lagarna mot varandra. Undertecknad mötte Björne Holmgren och Michael Appelgren fick ta sig an Jon Hasselquist. Den senare trusten blev av känslösart då bägge lirarna hade tagit med sina respektive. Jon är till råga på allt nygift samt nybliven farsa, således fick sonen Tom följa med och heja. På läktaren bedrev Jons maka mjölkcentral samtidigt som hon höll tummarna för sin man. Tyvärr gick det inte denna gång.

Melvin Hidesäther-Bredell! Vilken grabb! Han är en tvättäkta tonåring med en egen stil utan några direkt synliga förebilder. Och så går han och vinner KM. Under hela sin resa genom B-klassen gick det inte att finna ett enda lätt byte, utan han ställdes gång på gång mot klubbens gamla rävar och några av de halvstora elefanterna. I finalen stod Niclas Alftberg som opponent. Matchen var av ojämn karaktär: Melvin kammade hem det första setet på ett flärdfritt sätt, förlorade det andra lika stort som han vann det föregående; matchbilden påminde följaktligen om A-klassens avgörande där dramatik på den högsta tröskeln uppvisades. Från ett 6-9-underläge i super-tiebreak vände Melvin storartat och hamnade helt plötsligt på guldmedaljplats. Hans tennislir kanske inte var fullt på topp, men who cares? Det är väl ändå lite som Vitas Gerulaitis en gång sa: "Det är meningslöst att spela bra och förlora. Det är bättre att spela dåligt och vinna".

Rolig fakta är att matchbollen höll lägre tempo än på en pensionärsinbollning och spelades säkerligen mer än hundrafyrtiosju gånger över nätet.

HD

I herrdubbeln lyfte **Michael Appelgren** och undertecknad (**William Ekelöf**) segerpokalerna efter tre stenhårda sammandrabbningar där två av dem (semifinalen och finalen) slutade med WO. Okej, man kan väl förenklat säga att Appelgren och undertecknads första match mot Jacobsson/Kristensson utgjorde det svåraste motståndet på pappret sedan Amar och Jasmin Galijasevic dragit sig ur på grund av ryggsproblem från den sistnämndes håll.

Gummi

Vad var då betecknande för denna KM-vecka? En mängd gemensamma nämnare går säkert att finna, men något som märktes tydligt i alla klasser var framkommandet av den stora skälvan i de mest pressade lägena, det som numera trendigt kallas för gummi. Gummi är en till synes obotlig sjukdom där symtomen främst är enkla misstag och en växande nervositet. "Jag hade gummiarm under hela matchen", sa Niclas Alftberg efter sin fight mot Melvin Hidesäter-Bredell. Var det gummi som avgjorde deras final? Ingen vet, men mycket kanske pekar åt det hållet.

Nästa KM äger rum utomhus på försommaren. Då väntas överladdning och... ja, gummi.

William Ekelöf